

הנושא: חדוות החיים

(שמעתי אשתקד ממיכאל טבור נ"י)

על ברכת "בורא נפשות", איתא בתוס' ברכות דף ל"ז ע"א, "ועל כל מה שבראת להחיות בהם נפש כל חי, כלומר, על מה שבעולם שגם אם לא בראם כי אם להתענג בעלמא כמו תפוחים"....

רעיון זה שהוא בהתאם לרוח החסידות הבעש"טנית, מהווה יסוד איתן ביהדות. בורא העולם רוצה להנות בני אדם, וכברכה שתיקנו חז"ל למי שיוצא בניסן ורואה אילנות המלבלבים וכו' "ברוך שלא חיסר בעולמו כלום וברא בו בריות טובות ואילנות טובות להנות בהן בני אדם".

ובדרך יותר עמוק, זהו בבחינת "רב כח בתבואת שור", שהנאה זו יש ביכולתה להוסיף אומץ וכוח וחיות לאדם בכל מעשיו, לרבות עבודת ה' שלו. ועל כן: "להחיות בהם נפש כל חי".

ועי' ב"שפת אמת" ל"מזמור שיר חנוכת הבית לדוד", שכתב על "כי דיליתי" שהדלות דהיינו עתים של צער וצרה הם הזדמנות לך'יה, וכמו שדלי יורד עמוק עמוק לתוך הבאר, וסופו שמעלה מים חיים למעלה, כך על האדם לדעת שהעתות של צרה ודלות הם לצורך ברור הניצוצות והעלתן, בכדי שיעלה אח"כ מעלה מעלה. ויצחק הוא הסמל הגדול לזה, כי הוא מי חפר בארות, מי שדלה מים חיים, ועל כן הוא "יצחק", שהצחוק נועיל לגלות את חדוות החיים ככוונת הבורא ביצירת אנוש.